

Lørdag d. 16/12: I sne står urt og busk i skjul

Julie vendte sig i sengen. Klokkeren var cirka ni om morgenen, og hun følte sig stadig uendelig træt efter gårsdagens strabadser.

Hun strakte hovedet ud over kanten af sengen. Christian lå og sov på en madras lige ved siden af hendes seng. Hun smilede og mærkede den varme glæde sprede sig ud i arme og ben. De havde fundet ham sammenkrøbet i hjørnet af sit værelse, rystende af skræk, men uskadt. Julie havde troet det værste, da hun så hans dør, som havde lange, dybe flænger fra natnissernes kløer. Men huset var tomt, da de kom hjem. Alle natnisserne måtte være løbet efter hende, da hun larmede nede i køkkenet.

Forsigtigt prøvede hun at sætte sig op, men det stak og sved stadig i benet. Hendes far havde slæbt hende afsted på skadestuen i Esbjerg, hvor flængerne var blevet rensset og syet. Hun var faldet i søvn på vej hjem i bilen. Nu begyndte hun at mærke, at hun ikke havde fået noget at spise i lang tid.

Lyden af stemmer sivede ind gennem sprækken i døren. Julie spidsede ører. Der stod nogen nede for trappen og talte sammen. Den ene var hendes far. Den anden var Klaus.

"Du må indrømme, at det lyder lidt for langt ude, ikke?" stønnede Jes.

"Jeg ved præcis, hvordan det lyder," sagde Klaus. "Men du har selv set de skader, de kan forvolde. Vil du virkelig bilde mig ind, at de mærker stammer fra en ulv?"

"Men ... nisser?" protesterede Jes. "Det næste, du fortæller mig er vel, at julemanden er en eller anden ... en vampyr, eller sådan noget?"

"Julemanden kommer fra en helt anden fortælling," fnøs Klaus fornærmet. "Han er det pure opspind og har i øvrigt intet med natnisserne at gøre."

"Og hvordan er det lige, at Julie er blevet blandet ind i alt det her?" sukkede Jes.

"Tjo, jeg tror såmænd bare, hun så det før alle andre," svarede Klaus.

"En gæv pige, du har dig dér."

Jes stønnede. Julie så for sig, hvordan han gned sine tindinger. Det gjorde han altid, når han var frustreret.

Pludselig bankede det hårdt på døren dernede. Julie satte sig lidt mere op i sengen. Der lød et værre spektakel nedenunder, da døren blev åbnet.

"Vi kom så hurtigt, vi kunne!"

"Hvor er hun?"

"Er hun okay?"

Julies hals snørede sig sammen. *Mie. Henrik. Alex*, tænkte hun. *De kom.*

"Hov hov hov," udbrød Jes fortørnet. "Hvad laver I her?"

"Tag det roligt," sagde Klaus. "De ved det hele."

"De ved det hele?" udbrød Jes. "Fire elleveårige og en gammel mand. Selvfølgelig. Hvorfor ikke. Hvem ved det ellers? Et marsvin og en rusten cykel?"

"Ingen andre," sagde Klaus uanfægtet. "Eller, det vil sige, nu ved du og din søn det også."

"Men hvad i alverden skulle *vi* kunne gøre? Vi kan jo ikke engang passe på os selv."

Nogen kom buldrende op ad trappen. Christian satte sig op med et sæt.

"Julie!" råbte Mie ude fra gangen.

"Jeg er herinde," sagde hun.

De stoppede op foran døren.

"Må vi komme ind?" spurgte Henrik.

"Ja, ja," svarede hun.

Døren gled op og lyset blev tændt. De tre venner kiggede på Julie med store øjne.

"Julie," gispede de. "Vi kom så hurtigt, vi kunne. Er det virkelig rigtigt, at natnisserne var inde i jeres hus?"

Julie nikkede og trak dynen til side, så de kunne se hendes ben, der nu var dækket af hospitalsplaster. Henrik slap et lille, frygtsomt hvin.

"Men ... jeg forstår det ikke," udbrød Alex. "Virkede lyskæderne ikke?"

Julie lænede sig frem.

"De virkede," sagde hun. "Men der var ikke nok af dem."

Lidt senere sad de alle sammen omkring køkkenbordet. Jes havde fået fjernet den smadrede lampe og fejet brunkagestumperne sammen. Henrik, Mie og Alex kiggede forventningsfulde på Julie. Julie så på Klaus. Midt på bordet lå den gamle, læderindbundne bog om natnisserne, som hun havde lånt.

"Godt," sagde Klaus. "Lad os opsummere, hvad vi ved. Natnisserne er sluppet fri fra grotten under Frevsinge Enge. Føreren af gravemaskinen blev deres første offer. Dernæst var fårene det lette bytte. Men nu, hvor fårene er blevet flyttet, søger de efter deres næste

bytte. I forgårs forsøgte de at komme ind i mit hus. I går aftes var de her. De bliver modigere, og de bevæger sig tættere og tættere på byen."

Han lænede sig frem, åbnede bogen og slog op på tegningen af natnissen. Der lød forfærdede gisp rundt om bordet. Jes tog sig til hovedet og stirrede stift på Julie. Hun trak på skuldrene. Efter at have set dem i virkeligheden virkede tegningen ikke så skræmmende længere.

"Natnisserne er fødte dræbere," fortsatte Klaus. "De er stærkere og hurtigere end os, og hvad værre er: De er begyndt at jage i flok. I 1700-tallet var de enspændere, spredt ud over hele Danmark. Men det, jeg så natten til i går ... Det var et koordineret angreb."

Han tog en dyb indånding.

"Skarpt lys og høje lyde kan indtil videre holde dem tilbage. De har altid været følsomme over for lys og lyd, og de er slet ikke vant til, hvad den moderne verden har at byde på. Men de er ved at lære."

Han pegede op på den ødelagte lampe. Julie huskede braget, da den knustes mod køkkenbordet og skælvede.

"Før eller siden vil de finde en vej igennem det. Tiden er ved at rinde ud. Vi er nødt til at gøre noget, og det hurtigt."

Jes lænede sig ind over bordet med et ryk.

"Det kan simpelthen ikke være dit alvor," udbrød han. "Her sidder vi: fem børn, en voksen og en gammel mand. Hvordan i alverden skulle vi have en chance mod de uhyrer?"

"Jeg er altså 23," protesterede Christian.

"Du er mit barn," råbte Jes.

"Vi er alt, denne by har at kæmpe imod med," brummede Klaus.

Jes slog ud med armene.

"Hvad med GasEnergi? De må da vide, hvad der foregår! De har mistet en mand på den grusomste måde! Kan vi ikke..."

"Selvfølgelig ved GasEnergi, at der foregår noget," afbrød Klaus ham.

"Jeg ved ikke, hvor meget de ved, men jeg ved, at de absolut ikke er interesserede i at gøre noget som helst ved det."

Jes skulle til at protestere, men Klaus fortsatte.

"Tænk over det, hr. From. De er allerede bagud med et projekt til flere milliarder. Et projekt, som statsministeren og hele Danmark følger med i. Tror du virkelig, de har brug for flere uheldige overskrifter? Hvor mange tror du, de kan få til at arbejde derude, hvis de finder ud af, hvordan den sidste arbejder kom af dage?"

Han pegede på dagens avis, som lå på komfuret bag dem. Der stod: *GASENERGI SØGER MERE MANDSKAB TIL ETABLERINGEN AF ARCTIC STREAM* med stor, fed skrift.

"Men hvad med politiet?" protesterede Jes.

Henrik rømmede sig forsigtigt.

"De har allerede lukket sagen," sagde han med lille stemme. "Det var i nyhederne i morges. De siger, han døde i faldet, og at han bagefter blev fundet af vilde dyr. Og slæbt ud i klitterne."

"Der er noget vås," udbrød Jes. "Hvilket dyr skulle kunne slæbe en granvoksen mand op af det hul?"

"Jeg ved, det er en hård sandhed at sluge," brummede Klaus. "Men vi skal ikke forvente at få hjælp. Fra nogen."

"Jamen ... hvad gør vi så?" spurgte Mie.

Klaus bladrede videre i bogen.

"Det spørgsmål har jeg stillet mig selv mange gange i den seneste tid," sagde han. "Og det gik op for mig, at natnissernes nye måde at jage på måske kunne hjælpe os."

"Hjælpe os?" udbrød Julie. "Hvordan?"

Klaus pegede på en tegning af en lade.

"Deres tilflugtssted," forklarede han. "Natnisserne sover om dagen og har brug for et sted at skjule sig. Et mørkt sted, der ikke er for varmt. I gamle dage brugte de lader og lofter. Det vil være sådan et sted, de søger imod igen. Og fordi de jager i flok, så vil jeg gætte på, at de også sover samme sted alle sammen."

Han så rundt på dem.

"Vi skal finde deres tilflugtssted. Hvis vi finder dem om dagen, hvor de er passive, så har vi en fordel."

"En fordel?" lo Jes. "Til at gøre hvad?"

Klaus så på Jes. Uden at blinke sagde han:

"Til at brænde stedet ned."

Der blev stille rundt om bordet. Klaus tog en mindre bog i sort læderindbinding frem og viste dem en tegning af et hus omgivet af flammer.

"De få bønder, der havde held med at overvinde deres nisser ... De brugte alle sammen den samme teknik. De forlod stedet om dagen, mens nissen sov ... Og så satte de ild til det hele."

"De ... brændte deres hus ned?" sagde Mie undrende.

Klaus nikkede.

"Huse kan bygges op på ny," sagde han. "Husk på, at det var en kamp på liv og død."

Han tog dem alle i øjesyn.

"Hvis vi finder ud af, hvor de er, så tror jeg på, at vi kan skille os af med dem én gang for alle," sagde han.

"Men ... hvordan finder vi dem?" spurgte Alex.

"Vi leder," svarede Klaus. "Efter en lade, eller en forladt bygning stor nok til at rumme alle natnisserne."

"Hvor ... hvor mange er der?" spurgte Henrik med lille stemme.

"Der er i hvert fald mindst ... tyve," sagde Julie. "Nok flere."

"Der ligger en del skure rundt omkring ved gårdene," sagde Mie. "Vi kan cykle rundt og tjekke."

"Ikke uden en voksen," advarede Jes.

"Vi kigger bare ind ad vinduerne," protesterede Alex. "Det er da ikke så farligt."

Henrik så ikke overbevist ud, men han gjorde sit bedste for at nikke. Christian havde rejst sig for at hente avisen og sad nu og studerede den med rynkede bryn.

"Julie," sagde Jes hurtigt. "Du bliver i hvert fald her. Dit ben har brug for hvile."

Julie så ned i bordet. At hvile sig var det sidste, hun havde lyst til lige nu.

"Hvad med de andre?" spurgte hun.

"Hvilke andre?" spurgte Jes tilbage.

"De andre folk," fortsatte Julie. "Dem, der bor inde i byen. Der er mange, der slet ikke har pyntet op til jul. De har ingenting til at beskytte dem mod natnisserne."

"Jeg har prøvet at få mine forældre til at købe nogle lyskæder," sagde Mie stille. "Men de siger, at det er spild af penge."

"Hvad nu, hvis gav dem noget gran? Gratis?" foreslog Julie. "Ville de så sætte noget op?"

Mie lagde hovedet på skrå.

"Måske," sagde hun, men hun lød ikke overbevist.

Alex gispede.

"Jeg har det," råbte han. "Konkurrencen!"

De så alle forvirrede på ham. Alex pegede ivrigt på bagsiden af avisen, som Christian sad med. *GYRSVILDE MED I KAMPEN OM AT BLIVE BYEN MED DEN BEDSTE JULESTEMNING*, stod der.

"Nå ja," udbrød Mie. "Det er derfor, de har julelys over det hele."

Henrik hoppede i stolen.

"Det er da en brandgod idé!" jublede han. "Hvis vi skal konkurrere mod Gyrsvilde, så er vi stensikre på at få mine forældre med."

"Hvis det handler om at slå Gyrsvilde i noget, så tror jeg, at vi kan få de fleste med," grinede Alex.

Julie så på sin far.

"Vi kunne tage noget pyntegran fra plantagen," sagde hun. "Og der er mindst en kasse mere med lyskæder i kælderen, dem kan vi også dele ud ... Hvis det er okay med dig, far?"

Jes sukkede.

"Hvordan skulle jeg kunne sige nej?" sagde han og smilede. "Det er en ædel tanke. Men du bliver stadig hjemme. Lægens ordre."

"Jeg kan køre ud med det," sagde Henrik ivrigt.

"Skulle du ikke med ud og lede efter natnisser?" sagde Mie og skubbede drillende til ham.

"Det kan I vist godt klare uden mig," lo Henrik nervøst.

Klaus rejste sig op og gravede to små poser frem fra sin lomme.

"Her," sagde han. "Tag disse med jer."

Mie hævdede øjenbrynene.

"Kanel," konstaterede hun.

"Hvis I skulle løbe ind i problemer ... Så tøm den ud i ansigtet på dem," sagde Klaus.

Jes så ud, som om han ville sige noget, tog sig i det og rejste sig i stedet med et støn.

"Klokken er næsten ti," sagde han. "Kom, Christian. Vi åbner for salg om fem minutter. Dine venner må også være lige på trapperne."

"Men, far..." prøvede Christian, men Jes var allerede gået.